

det brittiske Bibelfelskab bestandig glemmer, er, at der forberedes en ny Bibeloversættelse, og at den allerede er skreden betydeligt frem. Ganfke vist opnaaes derved, at den gamle Oversættelse nu vil kunne sælges overordentlig billigt, men hvorvidt det iøvrigt er heldigt at udbrede den gamle Oversættelse med alle dens mange uheldige gammeldags Udtryk og Bendinger, istedetfor at vente til at faae den nye Oversættelse om et Aar eller to, har jeg aldrig rigtig kunnet forstaae. En tredje Ting, hvorfor jeg troer det ærede Medlem ikke bør opfaste sig til en saa stærk Forsvarer for det brittiske Bibelfelskab og dets Hæftighed overfor de danske Forhold, er den Maade, hvorpaa Selskabet behandler de danske Haandværkere, idet de sende hele Dplag til Gølln og Berlin for at indbindes. Jeg har hørt, at man i England selv skal udtale den største Forbauselse over, at dets Agent behøver at sende Bøger fra Danmark til Tydskland for at indbindes, og de danske Bogbinderarbejdere kunne med Grund beklage sig over, at den ene Ladning efter den anden af danske Skrifter sendes til Tydskland for at faae et Bind om sig, blot fordi Haandværkerne efter de tydske trykkende Standsforhold ere daarligeres stillede end her og derfor kunne gjøre et saadant Arbejde en Smule billigere. Jeg skal altsaa gjerne henstille til den høitærede Minister, om der ikke kan gjøres Noget for at opnaae den Udjevning, som aabenbart det brittiske Bibelfelskab ønsker, da det i Henseende til nye Udgaver har givet Afkald paa at benytte sin ellers saa dygtige Agent her i Landet, men isledetfor gennem ham gjør Bestillinger directe fra London, og da det er gaaet ind paa ikke at føre Proces om den Udgive, hvorom der var Strid, og er falden til Føie overfor de danske Boghandlernes Anskuelser. Jeg skalde navnlig anbefale en saadan Udjevning, hvorom der oftere har været Tale, nemlig at det brittiske Bibelfelskab folgte de nye Testamenter, medens saa Waisenhuset og det danske Bibelfelskab skalde sælge den hele Bibel; thi herved vilde man kunne opnaae en saa meget større Udbredelse uden at staae i Fare for, at de Conflictter skulle gribe forstyrrende ind her, som i saa høi Grad med Henpyn til denne Sag have fundet

Sted i andre Lande og fornemlig i England selv.

Der er en anden Ting, som jeg anseer mig berettiget til at føre frem, uagtet Ingen mere end jeg indrømmer, at Rigsdagen ikke er Stebet, hvor Tiden bør optages med kirkelige Forhandlinger, nemlig den grønlandske Mission. Jeg tillod mig allerede ifjor at henstille til den høitærede Minister, om det ikke vilde være hensigtsmæssigt, som jeg havde hørt, at det havde været paatænkt allerede af hans Forjængere, at nedsætte en Commissionsion til at behandle de tre Spørgsmaal, som nu have foreligget i 100 Aar, men som bestandig have ventet paa deres Løsning, idet de oftere, især det ene i 1843 var lige ved en Løsning, men denne ved en administrativ Foranstaltning igjen gik istaae. Den høitærede Minister lovede den Gang at tage Sagen under den næste Overveelse, og jeg seer af Udvalgets Betænkning, at dette Løfte er gjentaget paany, men jeg vil dog ogsaa her henstille til den høitærede Minister, om han ikke vil tage denne Sag paa Grund; af Forholdene ret hurtigt under Behandling thi Hovedpunktet er dog her at faae en Mand, der er villig til at gaae hvert Aar til Grønland og tilbage igjen, en Mand, der kan før et virkeligt Opsyn med den grønlandske Kirke, til hvem som Saghyndig Regjeringen kan støtte sig, og som kan paasee, at der ikke skeer saadanne Feiltagelser, som naar man anviser Embedsgjærninger uden at observere, at de ere fjernede maaskee ved flere Sneje af Mises Mellemrum og andre lignende mulige Feiltagelser i de grønlandske Kirkesager. Jeg henstiller altsaa, at man hurtig maa komme til en Løsning, imedens man er saa heldig at have nogen Udsigt til at faae en Mand, som efter 14 Aars Ophold i Grønland er villig til at overtage en saadan Gjærning, og som efter Søofficerernes og andre Mænds Udsagn, som have opholdt sig i længere Tid i Grønland, erklæres for at være en Mand, der med særlig Dygtighed har stillet sig i Forhold til den grønlandske Befolkning. Jeg tillader mig derfor paany ret inderlig at anmode den høitærede Minister om, at den i saa mange Aar behandlede grønlandske Kirkesag ret snart maatte føres til en Afgjørelse.